

Sygn. akt V Ka 79/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SO Bogdan Lewandowski

Protokolant: Anna Andrzejewska

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu w dniu 06 marca 2013 r.

sprawy **K. O.**

obwinionego z art. 27³ pkt. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie

z dnia 21 listopada 2012 r. sygn. akt X W 1729/11

I. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w jego części dyspozytywnej (punkt 1) w kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu K. O. wykroczenia i podstawie wymiaru kary po słowach „z art. 27³ pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku z późniejszymi zmianami” dodaje słowa „o spółdzielniach mieszkaniowych”,

II. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

III. zasądza od obwinionego zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza mu opłatę w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koszalinie, wyrokiem z dnia 21 listopada 2012 roku, sygn. akt X W 1729/11, w sprawie K. O., obwinionego o to, że:

w okresie od 28 września 2011 roku do 4 października 2011 roku w K., będąc prezesem Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K., wbrew obowiązkowi nie udostępnił członkowi spółdzielni kopii uchwał organów spółdzielni,

to jest o wykroczenie z art.27³ pkt 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych,

orzekł:

I. uznał obwinionego K. O. za winnego tego, że w okresie od 28 września 2011 roku do 4 października 2011 roku w K., pełniąc obowiązki prezesa zarządu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K., wbrew obowiązkowi nie udostępnił członkowi spółdzielni kopii uchwał organów w/w spółdzielni, tj. wykroczenia z art.27³ pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku z późniejszymi zmianami i za to na podstawie art.27³ pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku z późniejszymi zmianami w zw. z art. 24 §1 i §3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 2.500,00 złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Sądu Rejonowego w Koszalinie zryczałtowane koszty procesu w wysokości 100,00 złotych i wymierzył mu opłatę w wysokości 250,00 złotych.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca obwinionego, wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie K. O. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania. Z ostrożności procesowej, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez złagodzenie orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny.

Obrońca K. O. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 27³ pkt.1 w zw. z art. 8¹ pkt. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez niewłaściwe ich zastosowanie, a mianowicie przyjęcie, że uchwała Rady Nadzorczej (...) określająca wysokość wynagrodzenia Prezesa Zarządu (...) K. O. jest dokumentem, który należy udostępnić członkowi Spółdzielni mieszkaniowej na jego żądanie;
2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 23 ust 1 pkt. 1 i 2 ustawy o ochronie danych osobowych poprzez błędne przyjęcie, że pomimo braku zgody obwinionego wskazany przepis stwarza możliwość odstępstwa od skorzystania z prawa do ochrony danych osobowych, a w konsekwencji, iż niezbędność realizacji uprawnienia członka Spółdzielni (...) powinna nastąpić poprzez udostępnienie kopii uchwał organów Spółdzielni;
3. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 47 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust 2 i 3 Konstytucji RP polegającą na błędnym przyjęciu, że w niniejszej sprawie zachodzi ograniczenie w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw, tj. prawa do ochrony życia prywatnego;
4. obrazę przepisów postępowania, tj. art.170 § 1 k.p.k. polegającą na błędnym ustaleniu, że zachodzą przesłanki uzasadniające oddalenie wniosku dowodowego obrońcy obwinionego polegającego na uzyskaniu opinii Generalnego Inspektora Danych Osobowych w zakresie udostępnienia przez obwinionego uchwały określającej wysokość jego wynagrodzenia podczas, gdy przeprowadzenie zawnioskowanego dowodu mogło mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;
5. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 442 § 3 k.p.k. polegającą na nie uwzględnieniu zapatrywań prawnych i wskazań sądu odwoławczego będących wiążącymi dla sądu, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, tj. wskazania, że w przypadku gdy uchwała o wynagrodzeniu członków Zarządu ma charakter zindywidualizowany to w sposób oczywisty podlega ochronie prawnej przewidzianej w ustawie o ochronie danych osobowych;
6. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 8 k.p.s.w. w zw. z art. 8 k.p.k. polegającą na niewłaściwej interpretacji treści wskazanych przepisów skutkującej nieuwzględnieniem stanowiska Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 6 kwietnia 2011 roku (DOLIS-035-801/11) prowadzącej do naruszenia elementarnej zasady procesu karnego zawartej w art. 7 k.p.k.

Z ostrożności procesowej obrońca obwinionego podniósł także zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej K. O. w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz winy, wynikającej z wymierzenia obwinionemu zbyt wysokiej kary, w sytuacji gdy orzeczenie kary łagodniejszej zaspokoiłoby społeczne poczucie sprawiedliwości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Za niezasadne należało uznać podniesione przez obrońcę obwinionego w apelacji zarzuty.

Dokonana przez Sąd Rejonowy w Koszalinie analiza materiału dowodowego jest prawidłowa i w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art.4 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.s.w. Za takie też należy uznać wyprowadzone z niej wnioski, w tym ustalenia odnośnie stanu faktycznego sprawy, a także dokonaną ocenę prawną. Sąd w sposób logiczny uzasadnił,

dlaczego uwzględnił jedne dowody, a innym zaś nie dał wiary i na których oparł się dokonując w sprawie ustaleń. Przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. i przekonująco uzasadnione. Poza sferą rozważań Sądu Rejonowego nie pozostały jednocześnie żadne dowody ani też okoliczności istotne z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia (art. 34 k.p.s.w.).

Wypływającym z powyższego, zaprezentowanym przez Sąd pierwszej instancji ocenom i poglądom, obrońca obwinionego przeciwstawia w apelacji własne opinie, przy czym wywody te stanowią przyjętą przez K. O. w sprawie linię obrony i nie zasługują na uwzględnienie.

Wskazać należy, że Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny prawidłowo oparł się na spójnych i logicznych zeznaniach świadka W. H., częściowych wyjaśnieniach obwinionego K. O. z postępowania wyjaśniającego i na zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów z dokumentów, których nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Z zeznań W. H. i wyjaśnień K. O. ponad wszelką wątpliwość wynika przy tym, że W. H. jako członek (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. zwrócił się w dniu 27 września 2011 roku do zarządu tej Spółdzielni o udostępnienie mu protokołów i uchwał rady nadzorczej, na podstawie których ustalono wysokość wynagrodzenia członków zarządu wskazanej spółdzielni, w tym prezesa. K. O. natomiast w dniu 04 października 2011 roku jako prezes zarządu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. odmówił W. H. udostępnienia żądanych przez niego dokumentów, powołując się na ochronę danych osobowych i na brak zgody ze strony osób, których te dane dotyczą.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych we wskazanym zakresie. Nie ulega przy tym wątpliwości, że obwiniony nie podważał okoliczności odmowy udostępnienia W. H. protokołów i uchwał Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K., w niniejszej sprawie polemizuje jednakże z oceną jego zachowania, które stało się podstawą skierowania przeciwko niemu wniosku o ukaranie. W rezultacie także złożona w sprawie przez obrońcę K. O. apelacja sprowadza się w zasadzie do polemiki z oceną prawną zachowania Prezesa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K., która jest tożsama z reprezentowaną w toku postępowania przez obwinionego linią obrony.

Odnosząc się do podniesionych przez obrońcę obwinionego w treści apelacji zarzutów, wskazać należy, iż choć apelujący nie zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Rejonowego w Koszalinie w sprawie o sygn. akt X W 1729/11 błędów w ustaleniach faktycznych, Sąd Okręgowy uznał, że pośrednio należy taki zarzut wyprowadzić w przedmiotowej sprawie z podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 27³ pkt 1 w zw. z art. 8¹ pkt 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, art. 23 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 47 w zw. z art. 31 ust. 2 i 3 Konstytucji RP.

Zdaniem Sądu Okręgowego, za chybione należy uznać zarzuty obrazy wskazanych powyżej przepisów prawa materialnego.

Zważyć należy, iż zasadnym było uznanie przez Sąd I instancji, że obwiniony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 27³ pkt 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (j.t., Dz.U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1116). Wskazany przepis, umożliwia nałożenie kary grzywny na członków zarządów spółdzielni mieszkaniowych, pełnomocników, albo likwidatorów, którzy wbrew swoim obowiązkom dopuszczają do tego, że spółdzielnia nie udostępnia członkowi spółdzielni mieszkaniowej odpisów oraz kopii dokumentów, o których mowa w art. 8¹ ust. 1 cytowanej ustawy, tj. odpisu statutu i regulaminów oraz kopii uchwał organów spółdzielni i protokołów obrad organów spółdzielni, protokołów lustracji, rocznych sprawozdań finansowych oraz faktur i umów zawieranych przez spółdzielnię z osobami trzecimi.

Analiza akt niniejszej sprawy wskazuje, że zakres żądanych przez W. H. jako członka (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. informacji był objęty regulacją wprowadzoną na drodze uchwał rady nadzorczej, a zatem po stronie obwinionego istniał niewątpliwie obowiązek ich udostępnienia.

Podkreślenia w sprawie wymaga, że przyznanie członkom prawa do otrzymania kopii wszelkich umów zawieranych przez spółdzielnię z osobami trzecimi może w niektórych przypadkach naruszać prawa tych osób do nieujawniania informacji o charakterze osobistym, w tym danych osobowych, adresowych. W myśl art. 18 § 3 ustawy prawo spółdzielcze (j.t., Dz.U. z 2003 r., Nr 188, poz.1848), spółdzielnia może jednakże odmówić członkowi wglądu do umów zawieranych z osobami trzecimi, jeżeli naruszałoby to prawa tych osób lub jeżeli istnieje uzasadniona obawa, że członek wykorzysta pozyskane informacje w celach sprzecznych z interesem spółdzielni i przez to wyrządzi spółdzielni znaczną szkodę. Wskazana regulacja nie ma jednakże zastosowania w przedmiotowej sprawie, albowiem W. H. nie zażądał w dniu 27 września 2011 roku udostępnienia mu do wglądu umowy zawartej przez spółdzielnię mieszkaniową z osobą trzecią, ale kopii uchwał określających zasady ustalania wynagrodzenia członków zarządu, w tym prezesa, tj. osób wchodzących w skład organów spółdzielni mieszkaniowej.

W sprawie wskazać także należy, że obowiązek prezesa spółdzielni udostępniania statutu spółdzielni mieszkaniowej, regulaminów, uchwał i protokołów obrad organów spółdzielni oraz protokołów lustracji i rocznych sprawozdań finansowych jest rozbudowany, mając na względzie, że akty te zgodnie z art.8¹ ust.3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych powinny być udostępniane na stronie internetowej. Przepisy art.8¹ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych przewidują przy tym niewątpliwie istnienie uprawnienia o udostępnienie wskazanych dokumentów jedynie po stronie członka spółdzielni mieszkaniowej.

Trybunał Konstytucyjny, wyrokiem z dnia 15 lipca 2009 roku, sygn. akt K 64/07 uznał art.8¹ ust.3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych za zgodny z art.51 ust. 1, 3 i 5 Konstytucji, gwarantującym autonomię informacyjną jednostki, wskazując, że nie znajduje konstytucyjnego uzasadnienia udostępnienie statutu spółdzielni mieszkaniowej, regulaminów, uchwał i protokołów obrad organów spółdzielni, a także protokołów lustracji i rocznych sprawozdań finansowych innym osobom niż członkowie spółdzielni mieszkaniowej.

W świetle regulacji konstytucyjnych udostępnianie członkom spółdzielni osobiście lub za pośrednictwem Internetu treści dokumentów przewidzianych przez ustawę o spółdzielniach mieszkaniowych nie znajduje zatem żadnego ograniczenia.

Przechodząc dalej, za chybiony należy uznać podnoszony przez apelującego zarzut obrazy przepisu art.23 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 2 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych (j.t., Dz.U. z 2002 r., Nr 101, poz.926).

W świetle cytowanej ustawy, przetwarzanie danych jest dopuszczalne nie tylko wtedy, gdy osoba, której dane dotyczą wyrazi na to zgodę, chyba, że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych, ale także wtedy gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Takim uprawnieniem jest przy tym niewątpliwie uprawnienie członka spółdzielni mieszkaniowej do żądania udostępnienia stosownych dokumentów na gruncie art.8¹ ust.1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Sąd Okręgowy podzielił przy tym rozważania Sądu I instancji w zakresie wzajemnej relacji regulacji zawartych w ustawie o ochronie danych osobowych i ustawie o spółdzielniach mieszkaniowych. Ustawa o ochronie danych osobowych zawiera bowiem jedynie ogólne zasady postępowania obowiązujące przy przetwarzaniu danych osobowych oraz określa prawa osób fizycznych, których dane są przetwarzane. Natomiast ich skonkretyzowanie następuje w przepisach szczególnych. Wobec tego, że kwestia udostępniania członkowi spółdzielni mieszkaniowej między innymi kopii uchwał organów spółdzielni została szczegółowo uregulowana właśnie w ustawie o spółdzielniach mieszkaniowych w art. 8¹ ust. 1, to tenże przepis winien mieć zastosowanie w niniejszej sprawie.

Uprawnienie W. H. jako członka spółdzielni mieszkaniowej do żądania udostępnienia kopii uchwał organów tej spółdzielni zawierających zasady określania wysokości wynagrodzenia nie może być przy tym ograniczone w oparciu o przepisy art. 31 ust.2 i 3 oraz art.47 Konstytucji RP. Przepis art.47 Konstytucji RP zawiera ogólną zasadę ochrony prawa do prywatności, przy czym ochrona ta nie ma charakteru absolutnego i bezwarunkowego, a jej ograniczenie może nastąpić w drodze odpowiednich regulacji prawnych, w myśl art.31 ust.3 Konstytucji.

Co się natomiast tyczy, oddalenia przez Sąd Rejonowy w Koszalinie wniosku obrońcy obwinionego o uzyskanie w sprawie aktualnej opinii Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (GIODO), Sąd Okręgowy uznał takie postępowanie za prawidłowe. Nie ulega wątpliwości, iż stanowisko GIODO nie jest wiążące dla Sądu orzekającego, albowiem zgodnie z art.8 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.s.w., sąd samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Sąd I instancji dysponował przy tym w sprawie stanowiskiem GIODO wyrażonym w pismach z dnia 09 marca 2011 roku i 06 kwietnia 2011 roku. W rezultacie, zwrócenie się do GIODO o przedstawienie kolejnego stanowiska w tym samym przedmiocie jawiło się jako nieuzasadnione. Tym bardziej, iż przeprowadzenie tego dowodu mogłoby znacznie wydłużyć postępowanie sądowe w przedmiotowej sprawie, a żadna ze stron nie zwróciła się do GIODO o aktualne stanowisko z własnej inicjatywy.

Odnosząc się do stanowiska Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, na które powołuje się w apelacji obrońca obwinionego, wskazać należy, że nie może ono przesądzać o treści rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. We wskazanym stanowisku wyrażono pogląd, że u podstaw udostępniania członkom spółdzielni mieszkaniowej informacji o wynagrodzeniu pracowników, członków zarządu, prezesa i jego zastępcy powinna znajdować się ich zgoda. GIODO odniósł się w omawianym piśmie do wynagrodzenia zindywidualizowanego, jakie w jego ocenie nie może być udostępniane bez zaistnienia jednej z przesłanek przetwarzania danych osobowych określonych w art.23 ust.1 pkt 1-5 ustawy o danych osobowych.

Analiza omawianego stanowiska prowadzi przy tym do wniosku, że uchwała dotycząca określenia wynagrodzenia członków zarządu, czy rady nadzorczej spółdzielni nie narusza bezwzględnie ustawy o ochronie danych osobowych, a kwestie te powinny być rozstrzygane indywidualnie.

Podkreślenia wymaga, iż W. H. zażądał od prezesa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. udostępnienia uchwał, które określają zasady ustalenia wysokości wynagrodzenia członków zarządu spółdzielni, a jakie w zasadzie nie określają wprost wysokości wynagrodzenia. Określenie w sposób zindywidualizowany wysokości wynagrodzenia przysługującego członkom zarządu spółdzielni wymagałoby ustalenia także innych składników, co do których brak jest informacji w treści przedmiotowych uchwał. W konsekwencji, zdaniem Sądu udostępnienie treści protokołów i uchwał dotyczących zasad ustalania wynagrodzenia członków zarządu spółdzielni, o które wnosił W. H. jako członek spółdzielni nie wymagało zgody tych osób.

Za chyby należy również uznać zarzut obrońcy obwinionego, iż Sąd I instancji nie uwzględnił zapatrywań prawnych i wskazań Sądu Okręgowego w Koszalinie wyrażonych w uzasadnieniu postanowienia z dnia 01 czerwca 2012 roku, sygn. akt V Kz 162/12. Sąd Rejonowy dokonując oceny zachowania obwinionego dokonał bowiem wyczerpującej analizy obowiązujących przepisów prawnych, na które wskazywał niewątpliwie wcześniej Sąd Okręgowy w Koszalinie.

Sąd Okręgowy uznał jednocześnie, iż w sprawie nie zachodzi potrzeba uzupełnienia zebranego materiału dowodowego. Nie dostrzegł także z urzędu żadnych innych uchybień w postępowaniu Sądu I instancji.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie zatem wykazał, iż K. O. w okresie od 28 września 2011 roku do 4 października 2011 roku w K., pełniąc obowiązki prezesa zarządu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K., wbrew obowiązkowi nie udostępnił członkowi spółdzielni (...) kopii uchwał organów w/w spółdzielni. Obwiniony wyczerpał więc swoim zachowaniem dyspozycję przepisu z art.27³ pkt 1 ustawy o w spółdzielniach mieszkaniowych z dnia 15 grudnia 2000 roku z późniejszymi zmianami.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż koniecznym stało się sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej jakiej dopuścił się Sąd Rejonowy w Koszalinie w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w jego części dyspozytywnej, tj. w punkcie 1 w kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu K. O. wykroczenia i podstawie wymiaru kary po słowach „art.27³ pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku z późniejszymi zmianami” dodano słowa „w spółdzielniach mieszkaniowych”.

Wobec powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok na podstawie art.109 § 2 k.p.s.w. w zw. z art.437 § 1 k.p.k., uznając, że również wymiar kary grzywny orzeczonej wobec K. O. za przedmiotowy czyn nie budził wątpliwości w kontekście uwzględnienia dyrektyw wymiaru kary z art. 33 §1 k.w.

Zdaniem Sądu Okręgowego wymierzona obwinionemu kara grzywny w wysokości 2.500,00 złotych, wbrew stanowisku apelującego nie jest rażąco niewspółmierna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego K. O. czynu oraz stopnia jego winy, mając w szczególności na względzie pełnioną przez niego w spółdzielni mieszkaniowej funkcję. Jednocześnie, spełni swoje cele wychowawcze wobec obwinionego i zapobiegnie ewentualnemu popełnieniu przez niego kolejnego wykroczenia o podobnym charakterze. Sąd podzielił przy tym rozważania Sądu I instancji odnośnie wskazanego wymiaru kary grzywny, uznając, że wysokość kary grzywny jest także adekwatna do sytuacji majątkowej K. O., w tym wysokości osiąganego przez niego wynagrodzenia za pracę.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd uwzględniając aktualną sytuację materialną obwinionego orzekł na podstawie art.118 k.p.s.w. i art.119 k.p.s.w. w zw. z art.636 §1 k.p.k. i § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2001 r.,Nr 118,poz.1269) oraz art.8 w zw. z art.3 ust. 1 i art.21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1973 r.,Nr 27,poz.152 ze zm.). Sąd zasądził od obwinionego zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w wysokości 50,00 złotych oraz wymierzył mu opłatę w wysokości należnej za pierwszą instancję, tj. 250,00 złotych.